

vidt disse Papirer i Virkeligheden kunne anses for, henført til alle mulige Tilfælde, at have større eller mindre Paalidelighed. Det tør maasse meget snarere være afhængigt af temmelig løse Betragtninger og Tilfældigheder, hvorvidt et Papir kommer ud med et saadant Mærke paa sig, at det hurtigt og snart vinder Indgang og Lillid, og det kan ofte være ubegrundede Antagelser og Formodninger, der gjøre, at et Papir kan falde. Der behøves jo som bekendt ikke Meget til at rejse Lilliden til et Papir i vore Tider, et lille Indkjøb paa vor Børs under vore indskrænkede Forhold, det, at en vel villig Hjælper af et Institut sætter en Kapital i dets Papirer, er som bekendt nok, og der behøves ikke Andet end en tvivlsom Dmtale af et Papirs mindre gode Bestaaffenhed for at røkke ved det. Men den Omstændighed, at Lovgivningsmagten vil negte dette Papir, lad mig sige et Lillids-votum, som hidtil har været givet alle andre lignende Institutioner, kan efter min Mening ikke Andet end i ethvert Tilfælde appenderes paa en kraftig Maade imod Lilliden til det paagjældende Papir. Det undrer mig ogsaa, at det ærede Medlem nu siger, at man maa kunne se, at det slet ikke er Lovgivningsmagtens Mening at ville tillægge dette Papir mindre Sikkerhed end de andre; det er ikke Meningen, nei, man vil bryde med et feilt Princip. Men jeg maa dog i den Henseende henvisse til Ordene i selve Udvalgets Betænkning, hvor det hedder, at det ikke synes forsvarligt at lade dette være tilladt, nemlig at ublaane offentlige Stiftelsers og Umyndiges Midler i denne Forenings Obligationer, inden det endnu har viist sig, om denne Lillid har kunnet sætne sig. Jeg ser ikke, at denne Udtalelse egentlig taler har nogen praktisk Anvendelse paa det foreliggende Tilfælde; thi naar det engang var negtet Foreningen at maatte modtage offentlige Stiftelsers og Umyndiges Midler eller rettere omvendt var forbudt Bestyrelserne for disse at anbringe deres Penge der, vilde det paa et senere Tidspunkt heller ikke ske og maasse heller ikke blive eftersøgt; men det viser dog, at det er Lillid, det mangler paa. Dersom det ærede Medlem i Medfør af sine egne Udtalelser skulde opdagde, at Institutet blev bestyret paa en tillidvækkende Maade, dersom han havde en saadan Formening om, at man maatte anse det for at være solidt og sikkert, maa jeg antage, at det ærede Medlem ikke havde Noget imod, at der kunde anbringes offentlige Midler i et saadant Institut. Jeg maa anse det for ønskeligt og nyttigt for de Saansøgende, der ikke kunne faae tilfredsstillet deres Behov i de bestaaende Institutioner, at der bliver en Maade, hvorpaa de uden altfor store Opofrelser kunne erholde, hvad de behøve. Jeg behøver, at der ikke bliver lagt for stor Vægt paa de Betænkneligheder, Regeringen har havt, det kunde

let faae Udseende af at være noget Andet, end det var. Regeringen har fremhævet de Betænkneligheder, den har havt, men har samtidig dermed fremhævet, at de ere overvundne, og naar man har nævnt, at man har havt Betænknelighederne, er det kun for at pointere, at man har underkastet Sagen en nøie Drøftelse og nu er kommen til det Resultat, at man tør anbefale Lovforlaget til Vedtagelse. Jeg skal derfor vedblivende tilraade det høie Thing at forkaste Endringen under Nr. 1.

Ordføreren (Ussing): Den høitærede Indenrigsminister fremhævede en Bemærkning, der findes i Udvalgets Betænkning om, at man mente, at Anbringelse i disse Kreditforeningsobligationer ialtsald ikke burde ske, forinden det havde viist sig, at Lilliden til dem havde sætnet sig; jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg ikke tror, at den Kritik, som af den høitærede Indenrigsminister blev fremsat mod denne Bemærkning, er aldeles begrundet, thi den har sin naturlige Grund i, at vi have lagt Vægt paa den Omstændighed, der allerede er bleven nævnt af den ærede Ordfører for Mindretallet, nemlig, at Ministeriet har Bemyndigelse til at give en særlig Tilladelse til Anbringelsen paa anden Maade, end den almindelige Lov foreskriver i saadanne Tilfælde, hvor der findes Anledning dertil. En Følge deraf er jo altsaa den, at der efter vor Formening ikke kunde være Noget til Hinder for, hvis det viser sig, at denne Forening vil nyde den samme Tiltro som de hidtil bestaaende Kreditforeninger, at der da ikke vil være Noget til Hinder for, hvis det virkelig skulde ønskes af Bestyrelsen for offentlige Midler at anbringe deres Penge i disse Papirer, at en saadan Tilladelse gives af Ministeriet, og det staar ingenlunde i Strid med, at vi mene, at en saadan almindelig Tilladelse ikke bør gives, forinden man endnu har set, hvorledes Foreningen vil stille sig. Det blev bemærket af den høitærede Indenrigsminister, at Lilliden til Obligationer, som forhandles paa Børsen, overhovedet ofte afhænger af meget ringe Omstændigheder, der ofte ere ganske uberegnelige. Deri skal jeg være ganske enig med ham; men der er dog dem, som virkelig lægge fornuftige Betragtninger til Grund for deres Børsindkjøb og Salg, og disse have ganske vist betydelig mere Indflydelse paa, hvorledes Forholdene blive opfattede af det store Publikum, og derfor tror jeg, det er fuldt besjætt at henholde sig til reelle Betragtninger i den Henseende. Det er sandt, at uberriden et lille Indkjøb kan hæve Prisen paa Kursen paa Papirer, der forhandles paa Børsen; men dersom en Kreditforenings Papirer skulde falde, forekommer det mig at være meget uheldigt, om de offentlige Stiftelsers og